

แพรวสำนักพิมพ์

ถึงเวลาจ่ายค่าตอบแทน 代償

อิโอะกะ ชุน

เขียน

ฉัตรขวัญ อติศัย

แปล

ก ร อ ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เขาอะมักเขม้นอ่านหนังสือที่ยืมจากห้องสมุดมาเป็นตั้ง
ไม่ปล่อยให้ตัวเองว่างอยู่เฉยๆ ที่ทำแบบนี้เพราะป้องกันการคิดฟุ้งซ่านได้ดี

-อิโอะกะ ชุน

คำนำสำนักพิมพ์

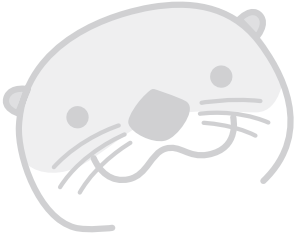
เคลลี่เกะ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ห้ามีชีวิตแสนจะธรรมดา จนเขาได้พบกับทัตซึยะ ลูกเลี้ยงของญาติห่างๆ ทางแม่ เคลลี่เกะไม่ชอบ ทัตซึยะ แต่ไม่สามารถห้ามทัตซึยะไม่ให้มาเล่นที่บ้านได้ เพราะทัตซึยะ มักจะเล่าวีรกรรมเลวร้ายที่เขาเคยทำไว้ให้เคลลี่เกะฟัง วีรกรรมที่ไม่น่าเชื่อว่า เด็กอายุสิบสองปีจะทำได้

เมื่อโตขึ้น เคลลี่เกะซึ่งเป็นนายความได้รับการติดต่อจากทัตซึยะ ให้ช่วยว่าความให้กับตนเอง พร้อมยืนยันกับเคลลี่เกะว่า เขาคือผู้บริสุทธิ์ แต่จากประสบการณ์ในวัยเด็กทำให้เคลลี่เกะไม่เชื่อคำพูดของทัตซึยะ

จากข้อมูลกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่าความผิด ในคดีของเด็กและเยาวชนมาจาก 3 องค์ประกอบหลัก หนึ่งในคือ ครอบครัว และความอบอุ่นจากครอบครัว มากกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของผู้ทำผิดมาจาก ครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้าง สอง จากปัญหายาเสพติด มากกว่า 50 เปอร์เซ็นต์ของผู้ทำผิดเป็นคดีเกี่ยวกับยาเสพติด สาม จากปัญหาการทำผิดซ้ำ โดยสัดส่วนเยาวชนที่ออกจากสถานพินิจฯ กระทำผิดซ้ำมากถึง 40 เปอร์เซ็นต์

เคลลี่เกะและทัตซึยะคือตัวแทนของเด็กและเยาวชนที่ต้องพบเจอ ปัญหาต่างๆ ตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ซึ่งหากไม่ได้รับการเอาใจใส่ดูแลเป็นอย่างดี ก็อาจจะหลงทางและเดินไปในทางที่ผิด จนก่อให้เกิดอาชญากรรมขึ้นได้

ถึงเวลาจ่ายค่าตอบแทน นิยายสืบสวนสอบสวนจากประเทศญี่ปุ่น เนื้อหาที่เข้มข้น กล่าวถึงระบบตุลาการและการก่ออาชญากรรมของเยาวชน ที่ในปัจจุบันยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ว่า ความรุนแรงที่เยาวชนบางคนได้กระทำ นั้น มันรุนแรงเกินไปภายใต้การใช้อกฎหมายคุ้มครองเยาวชนหรือเปล่า

Episode 1

ທດລອງອ່ານ

เดือน กรกฎาคมผ่านไปแล้ว แต่โลกก็ยังไม่ถึงกาลอวสาน

“อะไรเนี่ย ยังต้องเรียนเทอมสองต่ออีกเรอะ” เพื่อนร่วมห้องบางคน
บ่น

พวกผู้ใหญ่ที่เคยแตกตื่นเรื่องโลกแตก คราวนี้หันมาเย็นกรานว่า
ในวันแรกของปีคริสต์ศักราช 2000 ระบบคอมพิวเตอร์จะรวน แล้ว
อารยธรรมจะล่มสลาย ไม่รู้พูดแก้เขินหรือว่าใจหนึ่งปรารถนาให้โลก
ล่มสลายจริงๆ

ถึงกระนั้นมนุษย์ก็เข้าสู่ปีสุดท้ายของศตวรรษที่ยี่สิบได้ตามปกติ
ไม่มีควีนพวยพุ่งจากคอมพิวเตอร์ของตลาดหลักทรัพย์ เครื่องบินที่
กำลังบินอยู่ก็ไม่ได้โหม่งพื้นโลกสักลำ

“คนในสังคมเริ่มต้นใหม่ไม่ได้ง่าย ๆ ขนาดนั้นหรอก” แขกรับเชิญ
เอ่ยขึ้นในรายการโทรทัศน์วันปีใหม่

“จริงด้วย เงินก็ยังไม่เหลืออยู่เลย” พ่อพิมพ์ตอตนดูรายการ

“ถ้าโลกแตก เงินก็ไม่ต้องหายไปด้วยสิ” แม่หัวเราะ

ต้องรออีกนานแน่จนกว่าโลกจะถึงกาลอวสาน โอเคยามะ เคสึเกะ
นักเรียนชั้นประถมหาคิดในใจ

บ้านที่เคสึเกะอาศัยอยู่กับพ่อแม่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกสุดของเขตเซดากายะ
ใช้เวลาหนึ่งรถไฟเอกซนราวี่สิบนาทีจากชินจูกุ

บริเวณนั้นมีการพัฒนาชุมชนบ้านเดี่ยวชื่อกรีนทาวน์บนที่ดินซึ่งใช้เวลาเดินประมาณสิบนาทีจากสถานีรถไฟที่ใกล้ที่สุด พ่อแม่ของเคลีเกะซื้อบ้านเดี่ยวในย่านนั้นด้วยเงินกู้สามสิบปี ผังบ้านเป็นแบบ 4LDK¹ ครอบครัวย้ายจากบ้านของบริษัทมาอยู่ที่นั่นตอนเคลีเกะอายุสามขวบ เขาจึงมีความทรงจำเฉพาะที่บ้านหลังนี้

เคลีเกะเป็นลูกคนเดียว พ่อขึ้นชั้นประถมสี่เขาได้ห้องมุมฝั่งทิศตะวันออกเฉียงใต้ที่ชั้นสองเป็นห้องส่วนตัว จำได้ว่าตีใจมากที่พ่อแม่ปฏิบัติกับเขาเหมือนผู้ใหญ่ ห้องมุมทิศตะวันตกเฉียงใต้เป็นห้องนอนของพ่อ กับแม่ ส่วนห้องที่อยู่กึ่งกลางระหว่างสองห้องนั้นเป็นห้องทำงานควบห้องงานอดิเรกของมาซาฮารุผู้เป็นพ่อ

มาซาฮารุทำงานที่บริษัทการค้าซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ในใจกลางเมืองหลวง บริษัทหยุดวันเสาร์ - อาทิตย์ และต้องทำงานล่วงเวลาอยู่บ่อยๆ เคลีเกะรู้เกี่ยวกับงานของพ่อเพียงเท่านั้น

ส่วนคานาโกะ แม่ของเคลีเกะ ช่วยงานร้านขายผลิตภัณฑ์อาหารจากธรรมชาติและเครื่องสำอางของคนรู้จักมาได้ราวสามปีแล้ว เวลาทำงานค่อนข้างสั้น ตั้งแต่สิบโมงเช้าถึงสี่โมงเย็น

เคลีเกะไม่ค่อยสนใจว่าบ้านตัวเองอยากตีมีเงินอย่างไร เห็นหรือต้อยกว่าครอบครัวของเพื่อนๆ แต่คิดว่าคงมีอันจะกินในระดับกลางๆ พ่อกับแม่รักกันดี มีปากเสียงกันบ้าง แต่ส่วนใหญ่พอดกกลางคืน พ่อก็จะยอมอ่อนน้อมให้ ไม่เคยเห็นทั้งคู่ทะเลาะกันข้ามวัน

เกือบทุกคืนหลังเคลีเกะหลับแล้ว พ่อกับแม่มักนั่งคุยสัพเพเหระกันที่โต๊ะในห้องนั่งเล่น

บางที่เขาแอบย่องลงบันได แอบฟังเสียงสนทนาที่เล็ดลอดจากอีกฟากของบานประตู

...ให้เคลีเกะเข้าโรงเรียนกวดวิชาสักที่ได้แล้วมั่ง

¹ มีห้องนั่งเล่น (L : Living) ห้องรับประทานอาหาร (D : Dining) ห้องครัว (K : Kitchen) และห้องแยกอีก 4 ห้อง ซึ่งใช้เป็นห้องนอนและห้องอื่นๆ ได้

ถึงเวลาจ่ายคำตอบแทน

...อย่าเพิ่งเลย รอให้ฉันม.ต้นก่อนแล้วกัน

บทสนทนาของทั้งสองเล่นเอาใจเขาเต้นตุ้ม ๆ ต่อม ๆ บ้าง โลงอกบ้าง ทุกครั้งไป

เขตอพาร์ทเมนต์เก่าภายใต้การดูแลของมหานครโตเกียว ตั้งอยู่ปากตรงข้ามกับบ้านของเคสึเกะในตำแหน่งสมมาตรตามที่เรียนจากวิชาคณิตศาสตร์ มีรางรถไฟเอกชนคั่นอยู่ตรงกลาง

ฉันไม่ริมถนนฝั่งนั้นขึ้นรถเพราะขาดการดูแลเอาใจใส่ อาคารห้าชั้นสกปรกซ่อมซ่อมตั้งเรียงรายนับสิบหลัง

ชั้นหนึ่งมีส่วนเป็นของตัวเอง ทุกจุดมีวัชพืชขึ้นกรูกรัง หรือไม่กี่กรูกรังเหมือนที่สำหรับวางสุ่มเศษไม้ กำแพงอาคารมีร่องรอยลูกบอลที่พวกเด็ก ๆ เตะโดนจำนวนนับไม่ถ้วน ผิวกำแพงที่มีรอยปริแตกใช้ปูนอุดรอยรั่วสีเทาซ่อมไว้ อย่างกับว่าสิ่งมีชีวิตตัวใหญ่ที่ชื่อเขตอพาร์ทเมนต์ใกล้จะตายเต็มที

แต่ที่รู้สึกแบบนั้นอาจเพราะได้ฟังจากพ่อมาว่า มันถูกปล่อยทิ้งไว้สภาพนั้นเพราะอีกไม่นานจะถูกรื้อถอนแล้วก็ได้

ติดกับเขตอพาร์ทเมนต์มีป่าไผ่ทึบ ลือกันว่ามีคนนำสงสัยปรากฏตัวหรือไม่ก็ตั้งรกรากอยู่บริเวณนั้น ข้ายังได้ยืนยันว่ามีคนเอาซากแมวหรือสุนัขที่ไม่รู้จะจัดการอย่างไรไปฝังในป่า เวลาเดินผ่านข้างป่าตอนเย็น ๆ เคยรู้สึกเหมือนลมหนาวยะเยือกพัดมากระทบแผ่นหลังด้วย

เอาเป็นว่าไม่ค่อยอยากเข้าไปใกล้แถวนั้นลำพัง

ช่วงวันหยุดฤดูร้อนสมัยเคสึเกะเป็นนักเรียนชั้นประถมห้า เคยเกิดอุบัติเหตุที่น่าสลดที่เขตอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ เด็กผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกับเขาตกลงมาจากชานบันไดชั้นบนสุด

วันที่เกิดอุบัติเหตุ เคสึเกะกำลังเล่นกับเพื่อน ๆ ที่สนามของโรงเรียนประถม เพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งวิ่งมาทางนี้

“เฮ้ รู้หรือยัง มีเด็กผู้หญิงตกจากบันไดที่ เขตอพาร์ทเมนต์ เนอะ”

เพื่อน ๆ ชวนกันไปดูเพราะมีตำรวจกับคนจากสถานีโทรทัศน์มา

ที่เกิดเหตุด้วย เด็กห้าหกคนที่อยู่ตรงนั้นรีบขึ้นคร่อมจักรยาน เพิ่งมีประสบการณ์แบบนี้เป็นครั้งแรก พอวิ่งกระหืดกระหอบไปถึง เห็นเทปสีเหลืองพันรอบที่เกิดเหตุเหมือนในละครโทรทัศน์และภาพยนตร์จริงๆ ด้วย ที่แรกพวกเคลลี่เกะตื่นเต้นกันใหญ่ ทว่าบรรยากาศไม่ได้ตึงเครียดเท่าที่หวัง

มีแค่รถสายตรวจจอดอยู่หนึ่งคัน ตำรวจในเครื่องแบบสองนาย คอยตอบวิทยุสื่อสารเป็นครั้งคราว ขณะยืนคุยกับผู้อาศัยในอพาร์ทเมนต์

“สถานีโทรทัศน์ไม่เห็นมาทำข่าวเลย”

เพื่อนคนหนึ่งยกขาเตะกันเพื่อนที่ชวนมาเบาๆ

“กลับไปแล้วแหงๆ”

“โอ้เอ๊ย น่าเบื่อชะมัด”

พวกเพื่อนๆ ต่างคนต่างพูดจาอย่างไม่สนใจ ก่อนไปเล่นที่สวนสาธารณะกันต่อ

เคลลี่เกะสนใจใคร่รู้ว่าหลังจากที่เด็กผู้หญิงตกจากบันไดเป็นอย่างไรบ้าง ผ่านไปไม่กี่วันได้ข่าวว่าเด็กคนนั้นตายแล้ว อีกหลายวันต่อมามีข่าวลือลอยมาเข้าหูว่า เธอเป็นเด็กแก่นแก้วมาแต่ไหนแต่ไร ในวันเกิดเหตุเธอปีนกำแพงกันตกรังชานบันไดเล่น

มีครอบครัวที่เป็นญาติห่างๆ ของแม่อาศัยอยู่ในเขตอพาร์ทเมนต์แห่งนี้

ครอบครัวนั้นนามสกุลอาซานุมะ มีสมาชิกสามคนคือ พ่อ แม่ และลูกชาย คนแม่เป็น ‘ลูกพี่ลูกน้องห่างๆ’ ของคานาโกะ มีลูกชายรุ่นราวคราวเดียวกับเคลลี่เกะ ชื่อทัตซึยะ

ทั้งสามย้ายมาอยู่ที่นี้ช่วงฤดูใบไม้ร่วงปีที่ทัตซึยะอยู่ชั้นประถมห้า เคลลี่เกะไม่รู้ว่าพวกเขาจงใจเลือกมาอยู่ใกล้ครอบครัวโอคุยามะหรือเป็นแค่เรื่องบังเอิญ

เนื่องจากเขตการศึกษาถูกตัดแบ่งด้วยทางรถไฟพอดิ เคลลี่เกะกับทัตซึยะจึงเรียนโรงเรียนประถมคนละแห่ง ถึงอย่างนั้นนานๆ ครั้งก็ยังสามารถเจอหน้ากันได้ เพราะทัตซึยะกับแม่ของเขาที่ชื่อมิจิโกะจะมาที่บ้านเคลลี่เกะ

ถึงเวลาจ่ายค่าตอบแทน

ทัดซีเยะตัวสูงใหญ่กว่าเคลลีเกะและเพื่อน ๆ ทุกคนของเคลลีเกะ ร่างกายบึกบึน ถ้าบอกว่าเป็นนักเรียนมัธยมต้นก็คงมีคนเชื่อ

เคลลีเกะไม่เคยลืมวันที่เจอเขาเป็นครั้งแรก

ช่วงนั้นใบของต้นไม้ริมถนนเริ่มเปลี่ยนสีแล้ว ทว่าวันนั้นเมฆลอยต่ำและอากาศหนาวจนนึกว่าหิมะจะตก

“ฝากตัวด้วย”

ทัดซีเยะทักทายด้วยรอยยิ้ม แต่แววตาเย็นชาเป็นอย่างยิ่ง อธิบายไม่ถูกว่าทำไมเขาถึงคิดแบบนั้น อาจเป็นเพราะแผลเล็กๆ บนเปลือกตาข้างซ้ายของทัดซีเยะก็ได้

ทัดซีเยะตัดสินใจตั้งแต่แรกเจอ เขาโอบไหล่เคลลีเกะ ถามเสียงดังว่า “เคจิง สบายดีหรือเปล่า” แค้ก้มหน้าตอบว่า “อ้อ” ได้ก็เติมกลิ่นสำหรับเคลลีเกะแล้ว

คนที่เคลลีเกะรู้สึกไม่สนิทใจด้วย ไม่ได้มีแค่ทัดซีเยะคนเดียว

มิจิกะเป็นผู้เป็นแม่มีลักษณะไม่ค่อยคล้ายทัดซีเยะสักเท่าไร ทัดซีเยะตัวใหญ่แถมยังเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว ภาพลักษณ์เหมือนสัตว์ป่าอย่างบอกไม่ถูก หน้าตาคมคาย คงเนื้อหอมในหมู่นักเรียน

ส่วนมิจิกะมีรูปร่างอ้วน ขาดการดูแลรูปลักษณ์ของตัวเอง เวลาเดินออกใหญ่ ๆ จะลั่นกระเพื่อมจนน่าตกใจ สูบบุหรี่ตลอดเวลา ประกอบอาชีพขายอัญมณีตามบ้าน เธอไม่เคยพูดจาใจร้ายใส่เคลลีเกะ แต่เวลาคุยเธอจะพ่นควันบุหรี่ออกจากจมูกไปด้วย เขาสะอิดสะเอียนจนอยากหนีไปให้พ้น ๆ ทัดซีเยะกับมิจิกะมาที่บ้านของเคลลีเกะประมาณเดือนละครั้ง และทุกครั้งจะมาเป็นวันธรรมดาเสมอ เคลลีเกะสังเกตอยู่เหมือนกันว่า อีกฝ่ายเล็งเวลาที่แม่กลับจากทำงานพิเศษพอดี

พวกเขาทำไร แม่เป็นต้องบอกทุกครั้งว่า “ไปเล่นกับทัดซีเยะคุยในห้องก่อนนะ” หลังจากแม่เอาเครื่องต้มและขนมกรูบกรอบที่ปกติแทบไม่เคยซื้อเพราะเคลลีเกะเป็นโรคภูมิแพ้มาให้ เคลลีเกะจะพาทัดซีเยะไปฆ่าเวลาในห้องตัวเองจนกว่าแม่จะเรียก

เคลลีเกะเกลียดช่วงเวลานี้มาก แค่อายุเท่ากันไม่ได้หมายความว่า

จะสนิทสนมกันได้ อีกอย่าง เรื่องที่ทตชียะเล่ามีแต่เรื่องที่ทำให้รู้สึกแย่งั้น

ยกตัวอย่างเช่น ในเขตอพาร์ทเมนต์มีหลายห้องที่คนย้ายออกไปแล้ว ไม่ได้ล็อกกุญแจห้องไว้ หรือไม่กักปัง จึงเข้าออกได้อย่างอิสระ ทตชียะกับเพื่อนพ้องเลือกห้องที่สภาพดีหน่อยในบรรดาห้องร้าง แล้วเรียกมันว่า ‘ฐานลับ’

นอกจากขนมกับหนังสือการ์ตูน ที่ฐานลับยังมีบุหรี่ปริกับนิตยสารลามกอีกเยอะเยาะ ขณะเคลีเกะพยักหน้าไปพลางๆ ทตชียะเริ่มเล่าว่า “ฉันเคยหลอกเด็กผู้หญิงท่าทางอวดดีไปที่ฐานลับ ให้เพื่อนห้าคนรุมจับยายนั่นแก้ม้าด้วย” ส่วนตัวเองแค่ดูอย่างเดียว เขาพูดยิ้มๆ ต่อว่า “แต่ฉันก็ห้ามนะว่า พอเถอะน่า

“เคล็งสนใจบ้างไหมล่ะ”

“ไม่สนหรอก” เคลีเกะตอบ อีกฝ่ายคงเข้าใจผิด ถึงได้เอ่ยด้วยรอยยิ้มอีกว่า “ไม่ต้องห่วงน่า เพราะเด็กผู้หญิงที่โดนเล่นงานก็อายจนไม่กล้าฟ้องพ่อแม่”

ทตชียะเล่าเรื่องหนูด้วย เขาจับหนูมาแล้วให้กินยาพิษ มันดิ้นกระแต่่วๆ ทรมาณจนตาย

“ส่งเสียงน่าสมเพชดังจืดๆ น่าสงสารอยู่เหมือนกัน”

ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมแบบนั้นมันสนุกตรงไหน

เรื่องเปลื้องผ้าเด็กผู้หญิงกับเรื่องเอายาพิษให้หนูกินต้องเป็นเรื่องที่กุกขึ้นแน่ๆ แต่แค่ฟังอย่างเดียวยังรู้สึกสะอิดสะเอียน เคยถามเขาด้วยว่า “ถ้ามีใครมาเจอเข้า ไม่โดนดูเอาหรือ” ทตชียะตอบราวกับกำลังรอให้ถาม

“นายไม่เข้าใจเอาซะเลยนะ ใจความระทึกใจกลัวจะมีคนมาเจอเข้า นั่นแหละที่สนุก อีกอย่าง ฉันห้ามทุกครั้งว่า ‘เลิกทำแบบนั้นสักทีเถอะน่า’ ต่อให้ความแตก ฉันก็รอดตัวเป็นคนแรกอยู่แล้ว”

พูดเหมือนตั้งใจจะคุยโว ในบรรดาเพื่อนของเคลีเกะไม่เคยมีคนประเภทนี้ เขาจึงได้แต่นิ่งอึ้งฟังอีกฝ่ายเล่า

เคลีเกะมีเครื่องเล่นเกมสำหรับต่อกับโทรทัศน์ ซื้อมาด้วยเงินค่า

ขนมปังใหม่ ทัดซีเยสนใจมันมาก

“ที่บ้านไม่เคยซื้อเกมให้ฉันเลย เพราะบ้านฉันยากจน”

ถึงพูดเช่นนั้น เคลลีเกะก็ไม่ว่างตอบอย่างไร

“นี่ เคจิง คราวหน้าไปเที่ยวบ้านฉันบ้างสิ จะให้นายเป็นสมาชิก
ฐานลับด้วยอีกคน เอาของที่ปิดเป็นความลับกับพ่อแม่ไปซ่อนด้วยก็ได้”

เขาพูดเสียงดังจนเคลลีเกะเกรงว่าแม่จะได้ยิน

หลังแหวะมาที่บ้านหลายครั้งเข้า ทัดซีเยเริ่มพูดอย่างนี้

“แม่ของเคจิงนี่ดีแฮะ”

ที่แรกเคลลีเกะถามกลับว่า “ดียังไง” เพราะไม่เข้าใจความหมาย

“ก็รูปร่างหน้าตาดูดี ไม่ค่อยป้าเท่าไรไง”

จริงอยู่ ถ้าเทียบกับแม่ของนักเรียนคนอื่นที่เห็นในวันชมการเรียน
การสอน แม่ของเคลลีเกะไม่ได้ด้อยกว่าใคร แต่ก็ไม่ได้คิดว่าแม่เป็นคนสวย
หุ่นดีจนรอดใครๆ ได้ ปีนี้เคลลีเกะอยู่ประถมห้า แม่อายุสามสิบห้าปี
ในสายตาของเขา แม่ดูเหมือนหญิงอายุสามสิบกว่าธรรมดาทั่วไป

“นี่ๆ นายยังอาน้ำกับแม่อยู่หรือเปล่า” ทัดซีเยไม่ยอมเปลี่ยน
หัวข้อสนทนาสักที

“เลิกแล้ว”

เคลลีเกะปฏิเสธอย่างขุ่นเคือง ทัดซีเยพูดว่า “น่าเสียดายออก”

น่าเสียดายตรงไหนกัน

สรุปแล้วประเด็นสนทนาของทัดซีเยมีแต่เรื่องพรรคนี้้น คอยไม่สนุก
สักนิด ตั้งแต่เสียวินาทีที่เขามา เคลลีเกะเอาแต่คิดว่าอยากให้เขารับกลับ
เวลาที่มิจิกะใช้คุยกับแม่ บางครั้งไม่ถึงสิบนาที แต่บางครั้งก็เกินสามสิบ
นาที

ในไม่ช้าก็ได้ยินเสียงมิจิกะเรียกจากบันไดชั้นล่าง “ทัดจิง กลับกัน
ได้แล้ว” เคลลีเกะใจแป้วเหมือนเพิ่งโดนตวาดจบบ ทัดซีเยทำหน้าที่ออลัย-
อวารณ์บอกว่า “ไว้เจอกันนะ” โบกมือให้ ก่อนลงบันไดไป อายากพูดไล่หลัง
เหลือเกินว่าไม่ต้องมาแล้วก็ได้

เคลลีเกะเคยนึกว่าแม่กับมิจิกะคงมีเรื่องปรึกษากันประจำผู้ใหญ่

แต่ต่อมาเขารู้ว่าน่าจะมีจุดประสงค์อื่น เพราะตอนขากลับ มีครั้งหนึ่งที่มีจิกะหียบซองจากกระเป๋าถือมาสองดูข้างใน คงเป็นซองที่แม่ให้ แล้วมีธนบัตรใส่ไว้ในนั้น

ชีวิตของเคลีเกะเคยเป็นเหมือนห้องฟ้าแจ่มใสในฤดูใบไม้ร่วงตลอดมา แต่ที่ตัดชียะกับแม่ของเขาเป็นดั่งเมฆดำก้อนเล็ก ๆ ที่ผุดขึ้นมาในชีวิตของเขา

โชคยังดีที่ชีวิตประจำวันแทบไม่เปลี่ยนแปลง トラบิตที่ไม่เจอหน้าตัดชียะกับแม่ของเขา

แต่ในเดือนพฤษภาคม ปีที่เคลีเกะเป็นนักเรียนประถมหก เมฆดำขยายใหญ่และสีเข้มขึ้นอีกเล็กน้อย

ต้นเหตุคือไอเดียเล็กๆ ของพ่อ

ตอนที่ตัดชียะกับแม่มาที่บ้านช่วงต้นโกลเด้นวีคด้วยเรื่องเดิม พ่อบังเอิญอยู่บ้านอย่างหาโอกาสได้ยาก ก่อนหน้านั้นพ่อไปทำงานวันหยุดหลายวันก็เลยได้หยุดชดเชย พ่อตัดชียะกับเคลีเกะขึ้นชั้นสองเหมือนทุกครั้ง พ่อตามมาชะโงกดูถึงห้อง

“ให้พ่อคุยด้วยคนสิ” พ่อทำทางดีใจ

ตัดชียะตอบว่า “อ๊ะ เชิญครับ ๆ” ก่อนที่เคลีเกะจะหันได้อ้าปากพูดเสียอีก

หลังคุยกันเรื่อยเรื่อย เป็นต้นว่าที่โรงเรียนเป็นอย่างไรบ้าง พ่อเริ่มยกเรื่องเข้าแคมป์ขึ้นมาคุย

“อ้าว ตัดชียะคุณไม่เคยเข้าแคมป์หรือหรือ”

“ครับ ที่บ้านไม่มีเงินขนาดนั้น พ่อก็ไม่ค่อยอยู่ติดบ้าน”

เวลาคุยกับพ่อแม่ของเคลีเกะ ตัดชียะมีมารยาทมาก

“อ๊ะ ถ้าทำให้รู้สึกไม่ดีก็ขอโทษนะ”

พ่อเกาศีรษะ ก่อนพูดเสริม

“งั้นคราวหน้าไปด้วยกันไหม”

“จริงหรือครับ”

“อีกสองสัปดาห์พวกเราจะไปเข้าแคมป์กันวันเสาร์อาทิตย์ ถ้าเธอ

ถึงเวลาจ่ายคำตอบแทน

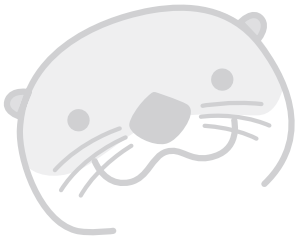
สะดวกก็ไปด้วยกันสิ”

“แต่ผมไม่มีอุปกรณ์”

“ไม่จำเป็นหรอก เอาชุดมาเปลี่ยนอย่างเดียวก็พอ”

“ใช่โย”

ตรงข้ามกับทัศนียะที่ชูกำปั้นด้วยความยินดี ความรู้สึกของเคลีเกาะ
ดิ่งลงเหว เขาจ้องพ่อเซมิ่งเพราะโมโหที่พูดไม่เข้าเรื่อง

ทดลองอ่าน

2

“**จับ** ช่วยตอกหมุดตรงนั้นให้หน่อยได้ไหม ทำแบบเดียวกับเมื่อกี้ละ”
พ่อตูดสนุกกว่าทุกครั้ง ไม่ได้รู้สึกอย่างนั้นเพราะความใจแคบแม่แต่นิดเดียว

เคลลีเกาะวาดแผนผังยานอวกาศบนพื้นดินด้วยกิ่งไม้แห้งอยู่คนเดียว ด้วยแรงทริลูทำให้ไม่ยอมมองไปทางเต็นท์

“ตรงนี้ดีไหมครับ” ทัทซีเยะร้องถามจริงจัง

“โอเคเลย” พ่อตูดบเสียงสโตไล

ครอบครัวของเคลลีเกาะกับทัทซีเยะรวมสี่คนขับรถไปเข้าแคมป์ตามแผนที่วางไว้ พวกเขาขนอุปกรณ์ขึ้นรถตู้ เดินทางราวชั่วโมงครึ่งจากบ้านมายังสถานที่ตั้งแคมป์ เคลลีเกาะมาที่นี่เป็นหนที่สองแล้ว

บริเวณโดยรอบยังมีธรรมชาติหลงเหลือมากพอดู มีภูเขาสูงเล็ก ๆ ให้ปีนได้ ในแม่น้ำมีปลาชุกวากานีให้จับ ถ้าเป็นฤดูร้อน บางทีตอนกลางคืนจะมีด้วงกว่างหรือด้วงเขี้ยวกางบินมาที่เต็นท์ด้วย แคมป์จอดรถยังห่างจากจุดกางเต็นท์ไม่ถึงร้อยเมตร อาคารของผู้ดูแลมีทั้งห้องน้ำและห้องอาบน้ำฝักบัวแบบเรียบง่าย รวมไปถึงร้านขายของ ช่วยให้สนุกกับการเข้าแคมป์ได้อย่างสะดวกสบาย

...บางคนบอกว่าแบบนี้เป็นการเข้าแคมป์สายมาร ไม่ใช่การเข้าแคมป์ที่แท้จริง แต่อย่างเบสบอลก็ไม่ใช่ว่าต้องใช้ฮาร์ดบอลอย่างเดียว เล่นเบสบอลในสนามหญ้าก็ได้เหมือนกัน ขอแค่สนุกก็พอแล้ว

ถึงเวลาจ่ายคำตอบแทน

นั่นคือคำพูดติดปากของพ่อ

“ประมาณนี้พอไหวไหมครับ” ได้ยินเสียงทักซี่ยะถาม

“เอี่ยมเลยๆ เซนส์ดีนะเรา” พ่ออารมณ์ดีมาก

ถึงไม้ที่ใช้วาดแผนผังยานอวกาศหักเปี๊ยะ

“พ่อเขาทำทางดีใจเนอะ”

เคลีเกะหันไปมอง แม่ยืนยิ้ม ถือหม้อใบใหญ่ที่ใส่อุปกรณ์ทำครัว
เอาไว้

“ดูสนุกกว่าทุกทีเนอะ”

เขาตั้งใจเห็นชนิดหน่อย ซึ่งแม่ก็จับได้

“พ่อเขาเป็นห่วงความรู้สึกของทักซี่ยะคุณนะ ถ้าต้องเหงาอยู่คนเดียว
ก็น่าสงสารจริงไหมล่ะ”

“อ้อ”

แม่เข้าใจเหตุผลก็อดคับข้องใจไม่ได้อยู่ดี

“ถ้าว่าง เดี่ยวช่วยแม่ล้างผักหน่อยสิ”

ได้ยินเสียงนกดูเหว้าร้องดังมาจากภูเขา

บทสนทนานั้นเกิดขึ้นหลังกางเบตส์เสร็จ เคลีเกะกำลังเดินเล่นริมแม่น้ำ
กับทักซี่ยะ

“คุณพ่อกับคุณแม่ของเค้านี่ดีจังเนอะ”

ทักซี่ยะหยิบหินก้อนแบนขึ้นมาขว้างจากข้างลำตัว มันกระดอน
บนผิวน้ำทำหกครั้งราวกับมีชีวิต ก่อนหายลับไปในพงหญ้าอีกฟาก

“แต่งตัวดีทั้งคู่เลย”

วันนั้นพ่อกับแม่ใส่เสื้อเชิ้ตผ้าฝ้ายสีน้ำเงินกับกางเกงชิโน¹ สีเบจอ่อน
เข้าคู่กัน พ่อใส่กางเกงลายทาง ของแม่เป็นกางเกงขาจัม พ่อผูกผ้า

¹ กางเกงลำลองที่มีรูปทรงคล้ายกับกางเกงสลัก ผลิตจากผ้าคอตตันที่ทอแบบ
twill fabric

โพกศีรษะสีกรมท่ารอบคอ ส่วนแม่ใช้ผืนสีแดงโพกศีรษะเป็นทรงสามเหลี่ยม

“บ้านฉันไม่มีแบบนี้ให้เห็นหรอก พ่อหน้ามีตมอย่างกับคนป่วย ส่วนแม่ก็รูปร่างหน้าตาโคตรอัปลักษณ์”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก”

พอเคลลีเกะปฏิเสธ ทัดซียะยิ้มยิงฟันขาวจนปากแทบฉีก

“ไม่ต้องปลอบใจฉันหรอก เพราะผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่แม่แท้ๆ”

ทัดซียะสารภาพออกมาง่ายตายเสียเหลือเกิน เคลลีเกะตอบไม่ถูก

“พ่อแต่งงานใหม่กับผู้หญิงคนนั้น แม่แท้ๆป่วยตายตอนฉันอายุ สามขวบ ไหนๆ ถ้าจะแต่งงานใหม่ พ่อน่าจะแต่งงานกับคนแบบแม่ของ เคจิง ถ้าเป็นอย่างนั้น...”

เห็นไม่พูดต่อสักที เคลลีเกะจึงหันไปมอง

สายตาของทัดซียะพุ่งไปที่แผ่นหลังของแม่ซึ่งหันผังกอยู่ตรงพื้นที่ ทำครัว แม่โน้มตัวไปข้างหน้า จึงเห็นขอบกางเกงในโผล่พ้นเอวกางเกงชีโน ขนาดพิตพอดีตัว

“แต่คุณแม่ของทัดจังก็ทำทางใจดีนี่นา”

เคลลีเกะทนเฉยไม่ไหว จึงโพล่งสิ่งที่ตัวเองไม่ได้คิด จริงๆ เขากลับ มิจิกะจะแยะ แต่ลืมนึกถึงความรักในแววตาของเธอเวลามองทัดซียะ ถึงไม่มีความสัมพันธ์ทางสายเลือด พวกเขาก็เป็นแม่ลูกกันวันยังค่ำ

“เปล่าหรอก”

หिनก้อนที่สองที่ทัดซียะขว้างทำน้ำกระจายแล้วจมหายโดยไม่กระดอน สงสัยจะออกแรงมากเกินไป

“เปล่ายังไง”

“ไม่ได้ใจดีสักหน่อย เคจิงไม่เข้าใจหรอก”

ใบหน้าของทัดซียะแดงก่ำเหมือนโกรธจัด เคลลีเกะปล้นไม่สบายใจ จึงเปลี่ยนเรื่องคุย

“จะว่าไป ข้าเว็นเป็นแกงกะหรี่นะ”

“จริงอะ” หน้าตาของทัดซียะสดใสทันตาเห็น “ฉันชอบแกงกะหรี่ ที่สุดเลย”

ถึงเวลาจ่ายคำตอบแทน

หัตตชียะบอกว่า “เราไปช่วยกันเถอะ” แล้วอย่ากรวดวิงไปหาแม่ตรง
อ่างล้างจาน

เพิ่งสังเกตว่าหัตตชียะตัวสูงกว่าแม่ผู้สูงแคร์ร้อยห้าสิบห้าเซนติเมตร

“ข้าววันนี้หุงได้อร่อยกว่าทุกครั้งที่ผ่านมาเลย”

ทั้งสี่คนเคี้ยวแกงกะหรี่ตุ๋ยๆ หน้าเปลวเพลิงที่ลุกโชนบนเตาก่อไฟ
แบบพับได้

ร้อนแกำม บางครั้งล้าล้ากวัน แต่มีอาหารที่แคมป์พิเศษกว่า
การกินอาหารตามปกติจริงๆ

ที่ผ่านมาพวกเขาเคยทำร้ายกับการหุงข้าวด้วยหม้อหุงข้าวสนาม
มาหลายรอบ แต่ไม่ค่อยราบรื่นเพราะข้าวแข็งเป็นไตบ้าง ไหม้กันหม้อ
บ้าง คินนี่ถือว่าหุงข้าวได้อร่อยกว่าทุกครั้ง

“อร่อยสุดๆ”

หัตตชียะพูดคำเดิมซ้ำๆ สลับกับสวาปามอาหารเข้าปาก

“รีบกินขนาดนั้น เดียวอาหารก็ไม่ย่อยหรอก” แม่ปรัม

“ไม่ต้องห่วงครับ ขอเพิ่มอีกได้ไหม”

“ได้สิ กินให้เต็มที่เลย ทุกที่ชอบเหลือจนต้องกินแกงกะหรี่ซ้ำ
ตอนเช้า ไม่มีโอกาสให้แสดงฝีมือ พรุ่งนี้ตื่นเช้าหน่อยมาอบขนมปัง
ดีไหมนะ”

“ไซโย สูดยอดเลย ให้ความรู้สึกเหมือนมาเข้าแคมป์จริงๆ”

เคลีเกะนึกถึงเรื่องที่หัตตชียะเล่าเมื่อครู่

ในเมื่อหัตตชียะไม่ใช่ลูกที่มีจิตใจให้กำเนิด หากไม่มองในแง่กฎหมาย
ก็ถือว่าตนกับหัตตชียะเป็นคนอื่นคนไกลกัน พอคิดแบบนี้ก็โล่งอกชอกกล
จบจากมื้ออาหาร แม่ไปอาบน้ำ พ่อเปรยว่า “โอกาสเหมาะเลย”

แล้วสูบบุหรี่ แม่ดึงพ่อเรื่องสูบบุหรี่เป็นประจำ

“เจ้านี่แจ่มใช่ไหมล่ะ”

พ่อหยิบมีดอเนกประสงค์สี่เมทัลลิกบลูออกมาโดยยังคาบบุหรี่
ในปาก ทำทางอยากเอาให้หัตตชียะดู

ลมกลางคืนซัดจะหนาวนิดหน่อย ทำเอาเคลีเกะอยากไปเข้าห้องน้ำ

“โห เห่ง” ทัดซึยะมีปฏิกิริยาตอบสนองทันที

“ลองถือดูไหม”

“ได้หรือครับ”

พ่อส่งมันให้ทัดซึยะถือ เริ่มอธิบายอย่างอารมณ์ดีว่าอันนี้ใบมีดอันนี้ไขควง เคลีเกะไม่กล้าไปเข้าห้องน้ำ เพราะเกรงพ่อจะเสนอว่า “ถ้าอยากได้จะยกให้”

อันที่จริงเมื่อหลายวันก่อนพ่อเคยเอามันอันนี้มาหาเคลีเกะที่ห้องที่หนึ่งแล้ว

แล้วจู่ๆ ก็บอกว่า “เออเนี่ย อย่าบอกแม่ล่ะ”

ถ้าเป็นความลับก็ไม่เห็นต้องเอามาให้ดูเลย เคลีเกะโมโหนิดหน่อยที่พ่อมาซัดจิ้งหะตอนทำการบ้านเขียนเรียงความ

“ของดีใช้ใหม่ล่ะ ยกได้ละสิ”

“ไม่เห็นอยากเลย”

ไต่เตี้ยที่อุตส่าห์คิดออกหายวับไปแล้ว เขาจึงตอบอย่างเย็นชา แต่พ่อก็ว่ามันดีออกนะ พ่อพิมพ์ฯ ขณะเดินลงบันได

เคลีเกะนึกเจ็บใจ รู้แบบนี้ตอนนั้นตั้งใจดูก็ตีหรือ

เดินที่กว้างขนาดวางถุงนอนของสี่คนได้สบายๆ พื้นดินแข็งตะปุ่มตะป่ำกว่าเวลาอนบนเตียง แต่เคลีเกะก็หลับอย่างรวดเร็ว

เขาลืมตาตื่นเพราะเสียงนกร้อง สูดอากาศได้กลิ่นป่ายามเช้าในเต็นท์ที่ไม่มีใครอยู่เลย ทุกคนคงตื่นแล้ว

พ่ออบขนมปังอยู่ข้างนอกตามที่บอกไว้เมื่อวาน ทัดซึยะนั่งอยู่ข้างๆ คอยโยนกิ่งไม้เข้ากองไฟได้เตาด้วยสีหน้าปลื้มปริ่ม อย่างกับเป็นพ่อลูกกันจริงๆ เคลีเกะทักทายทั้งคู่ว่าอรุณสวัสดิ์แล้วเดินไปล้างหน้า

เมนูมือเช้าคือขนมปังที่ใหม่ นิดหน่อยกินกับแฮมและไข่ และซูปสำเร็จรูปร้อนๆ เวลาอยู่บนโต๊ะอาหารที่บ้าน พวกมันเป็นเมนูสุดแสนธรรมดา ทว่าเมื่อได้มานั่งกินพร้อมกับสูดอากาศข้างนอก รสชาติอร่อยขึ้น

กว่าเดิมมาก

เคลลี่เกาะพวงกับเรื่องทัตซียะ หรือพูดให้ถูกคืออิจฉาเขา ก็เลยตั้งแง่ไปบ้าง แต่เมื่อการเข้าแคมป์ผ่านไปแล้ว เขาก็คิดว่ามันสนุกดีเหมือนกัน

ระหว่างเตรียมตัวกลับบ้าน พ่อทำท่ากระวนกระวาย พลิกดูใต้ผ้าปูบ้าง ชะโงกดูในพงหญ้ารอบๆ บ้าง

“อะไรหายหรือ”

แม่ถาม พ่อรีบโบกไม้โบกมือตอบ “เปล่า ไม่มีอะไร”

“มีพิรุณะ”

“เปล่า ไม่มีอะไรจริงๆ”

พอแม่เดินไปทางตึกผู้ดูแลเพื่อทำเรื่องออกจากแคมป์ พ่อแอบกระซิบถามเคลลี่เกะ

“เห็นมิดอันนั้นบ้างไหม”

“เอ๊ะ อันสีน้ำเงินนะหรือ”

“ใช่ล่ะสิ พ่อจำได้ว่าเอาใส่ช่องด้านนอกของเบ้ที่วางใกล้หมอนนะ”

“ทำตกที่ไหนมั้ง”

“ก็ว่าหาดีแล้วนะ ยังแทบไม่เคยใช้แท้ๆ”

พ่อเตาะลั่น เคลลี่เกะไม่ได้เกลียดท่าทางเหมือนเด็กๆ ของพ่อ

ตั้งแต่ไปเข้าแคมป์ครั้งนี้ ทัตซียะเริ่มมาเล่นที่บ้านเคลลี่เกะบ่อยๆ

เพราะพ่อชวนด้วยอารมณ์สบายๆ อันเป็นเอกลักษณ์ประจำตัวว่า “มาเที่ยวเล่นได้ทุกเมื่อเลยนะ” เจ้าตัวก็เลยแบกกระเป๋าเป็นนักเรียนมาที่นี้แทบทุกวัน

“สวัสดีครับ”

ทัตซียะเปิดประตูบ้านตามอำเภอใจพร้อมกับทักทายเสียงดัง เคลลี่เกะเคยจงใจล้อกกุญแจประมาณสองครั้ง แต่อีกฝ่ายก็ดกกริ่งไม่หยุดจนกว่าจะเปิดประตูให้ ไม่นานไรก็ต้องยอมแพ้ให้ความซี้ตื้อ

เขาเล่นเกม อ่านหนังสือการ์ตูน กินขนมที่ซื้อทิ้งไว้ และดื่มน้ำผลไม้ในห้องของเคลลี่เกะและห้องนั่งเล่นประหนึ่งบ้านตัวเอง

พอแม่กลับบ้านและเริ่มเตรียมอาหารเย็น ทัดซียะจะกล่าวลา “ขอโทษที่มารบกวนครับ” แล้วกลับบ้านไป ช่วงแรกเขาทำท่าอยากกินข้าว ก่อนกลับ แต่แม่กำชับว่า “กลับไปกินข้าวเย็นกับที่บ้านดีกว่านะ” หลังได้รับคำเตือนเพียงครั้งเดียว เขาจะกลับบ้านก่อนมือเย็นทุกครั้ง

เข้าสู่ฤดูฝนเต็มตัวแล้ว เวลาผ่านไปหลายวันจนกระทั่งคืนหนึ่ง

ฝนตกตึ๋งแปะแปะจนเคลีเกะนอนไม่ค่อยหลับ

ขณะตื่นไปเข้าห้องน้ำเป็นรอบที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ เขาได้ยินเสียงสนทนาจากห้องนั่งเล่นชั้นหนึ่ง พ่อแม่คุยกันตอนกลางคืนเหมือนเคย

เกือบจะเดินกลับห้องแล้ว ทว่าน้ำเสียงของพ่อแม่ผิดจากทุกที เคลีเกะย่องลงบันไดเงียบๆ

“...เปล่านะ ไม่ได้คิดไปเอง”

เสียงพูดของแม่ที่ได้ยินผ่านประตูไม่เหมือนเคย เรื่องลัทธิเพเทระ

“รอบบอกว่าหายไปสามหมื่นสินะ” น้ำเสียงของพ่อไม่เปลี่ยนจากปกติ

“ใช่ เพิ่งถอนมาจากธนาคาร ในช่องมีแสนเยนพอดีเป๊ะ เก็บใส่ตู้ลิ้นชักในห้องนอน ฉะนั้นไม่ผิดแน่ อีกอย่าง อาทิตย์ที่แล้วก็หายไปสองหมื่นด้วย”

“แน่ใจหรือ”

“ตอนนั้นไม่แน่ใจ นึกว่าตัวเองเข้าใจผิด แต่คำนวณแล้วไม่ตรงจริง ๆ”

“แต่บ้านนี้มีแค่พวกเรากับเคลีเกะนะ หรือว่ามีชิโมยะแอบย่องเข้ามาตอนไม่มีใครอยู่”

“แบบนั้นคงไม่เอาไปแค่สามหมื่นหรอกมัง”

พ่อบ่นเหมือนใช้ความคิด ได้ยินเสียงดังฟุบ แล้ววันที่มีเอกลักษณ์ก็ลอยมา จุดหูหรือสูบนั่นเอง

“แหม” นึกภาพออกเลยว่าแม่ทำตาเขียวใส “บอกแล้วไงว่าอย่าสูบในห้องนั่งเล่น”

“แค่มวนเดียว ไม่เห็นเป็นไรเลย”

สัมผัสนกกลินอายได้ว่าพ่อลุกขึ้นแล้วเดินไปตรงมุขหน้าต่าง เปิดหน้าต่างเล็กน้อย จากนั้นปล่อยให้ควันในปากออกไปข้างนอก เป็นวิธีจุกเงินเวลาไม่อยากจะออกไปสูบบุหรี่ถึงในสวน

“ที่สำคัญกว่านั้น เธอเคยบอกว่าหาอย่างอื่นไม่เจอด้วยใช่ไหม”

“ใช่ล่ะสิ ชุดชั้นในของฉัน เท่าที่รู้คือหายไปสามตัวแน่ๆ”

พ่อไอแค้นๆ

“จริงหรือ”

“ไม่ผิดแน่ เพราะเป็นของใหม่ที่เพิ่งซื้อมา บราหนึ่งตัวกับกางเกงในสองตัว”

“น่าขนลุกยังไงไม่รู้แฮะ”

“ยังไม่หมดแค่นั้นนะ”

แม่พูดเบาเสียงอีก เคลสึเกะกลั้นหายใจเงยหูฟัง

“อะไร ยังมีอีกหรือ”

“ไอ้ นั่นก็หายไป”

“ไอ้ นั่นหรือ”

“ไอ้ นั่นไง ที่เก็บใส่ตู้ลิ้นชักในห้องนอน จำไม่ได้หรือ ลิ้นชักที่สองจากข้างบน...”

“อ้อ ไอ้ นั่นนะหรือ”

พ่อถึงบางอ้อ ทว่าเคลสึเกะไม่เข้าใจว่าหมายถึงอะไร

“ก็ของพรรคินั้น ใครมันจะขโมยกันละ นับผิดละมั้ง ว่าแต่เธอนับมันด้วยหรือ อันตรายๆ ต้องระวังไม่เอาไปใช้ข้างนอกแล้ว”

พ่อหัวเราะขี้เกลั้ง

“อย่าเห็นเป็นเรื่องตลกสิ” เสียงแม่ซึกโกรธนิดๆ

“งั้นพี่มือเคลสึเกะหรือเปล่า”

ชื่อตัวเองโผล่มาปุบปับเลยเกือบอุทาน อยากปฏิเสธว่า “ผมไม่รู้เรื่องนะ” แม่ช่วยพูดให้

“ไม่หรอก ไม่ใช่พี่มือเคลสึเกะ คิดว่าฉันน่าจะเคยบอกคุณแล้ว หมู่นี้ตัดชီးเย่คุณมาเล่นที่บ้านทุกวัน แวะมาหลังเลิกเรียนแล้วอยู่ถึงเย็น ช่วง

เดียวกับที่ฉันเริ่มคิดว่าเกิดเรื่องแปลกๆ พอดี”

“ทตชียะคุงนะหรือ จะบอกว่าเด็กคนนั้นขโมยเงิน ชุดชั้นใน แล้ววิ่งไอนั้นเนี่ยนะ”

“คิดได้อย่างเดียวนี่นา”

“คิดมากไปหรือเปล่า”

“เวลามองหน้าฉัน เด็กคนนั้นชอบยิ้มประจบ แต่รอยยิ้มของเขาทำฉันใจคอไม่ดี...ถ้าตรวจลายนิ้วมือ เราน่าจะรู้แน่ชัด”

“บ้านา ไม่ต้องทำขนาดนั้นหรอก”

ปฏิกิริยาของพ่อดูเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง หลังบทสนทนาขาดช่วงเล็กน้อย พ่อเอ่ยขึ้นว่า “เออ จริงด้วย”

“อะไรหรือ”

“เอ ไม่หรอกมั้ง”

“แหม แบบนี้ก็อยากรู้ล่ะสิ อย่าหยุดพูดกลางคันได้ไหม”

“อ้อ...จำรูปปั้นมังกรบนชั้นวางของในห้องทำงาน ที่มีคนให้ฉันเป็นของฝากได้หรือเปล่า”

“จำได้สิ รูปปั้นดินเผาที่ผู้จัดการซื้อมาฝากจากฮ่องกงใช่ไหม”

“นั่นแหละๆ เมื่อวานฉันเพิ่งเห็นว่าคอมันหัก นึกว่าทำตกโดยไม่รู้ตัวเสียอีก”

“ถ้ามันตกโดยไม่รู้ตัว มันจะกลับขึ้นไปอยู่บนชั้นได้ไงล่ะ”

“เออ ฉันก็ไม่คิดว่ามันจะกลับขึ้นไปอยู่บนชั้นเองได้หรอก แต่ก็คิดไปเรื่อยๆ เคสี้เกะอาจมาหยิบเล่นแล้วทำตก”

“เด็กคนนั้นไม่สนใจของแบบนี้แล้ว หรือต่อให้ทำตกก็น่าจะบอกตามตรง”

เคสี้เกะครุ่นคิดในแบบของตัวเองขณะยืนเก็บงำลมหายใจที่กลางบันได

หากเกิดเหตุการณ์แปลกๆ ในบ้านหลังนี้ ต้องเป็นฝีมือทตชียะแน่นอน พ่อมองโลกในแง่ดีเกินไปแล้ว

แต่เขาก็อาจเรื่องแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน ทตชียะมีโอกาสให้ลงมือช่วง

ถึงเวลาจ่ายค่าตอบแทน

ก่อนแม่กลับบ้าน ทว่าเคลลีเกะก็อยู่ด้วยตลอด ถ้าเขาแอบเข้าห้องนอนของพ่อกับแม่และห้องทำงานไปเล่นซุกซนหรือขโมยเงิน เคลลีเกะจะไม่รู้ตัวเสียหรือ

พยายามเค้นสมองนึกถึงตอนที่พวกเขาสองคนใช้เวลาด้วยกัน

ฉวยจังหวะตอนเคลลีเกะไปเข้าห้องน้ำหรือเปล่า ไม่น่าใช่ เพราะตอนที่ตตซียะอยู่ด้วย เคลลีเกะไปฉ้ออย่างเดียว ไม่มีเวลาให้เขาลงมือถ้าอย่างนั้น...

ตอนเล่นเกมไป

เคลลีเกะซึ่งนั่งตรงบันไดเกือบจะร้องออกมา

พวกเขาต่อเครื่องเกมกับโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่น แล้วเล่นเกมซู้ตติ้งกันจนเบื่อ ผลัดกันแข่งทำคะแนนทีละคน ทั้งคู่เล่นผ่านสามด่านได้สบายๆ ขณะเล่นมัวจดจ่อกับเกม เคลลีเกะเลยไม่แน่ใจ แต่คนหนึ่งน่าจะครองเครื่องเกมคนเดียวครั้งละสิบถึงสิบห้านาทีได้ ระหว่างนั้นอีกคนนั่งว่างอยู่เฉยๆ จะว่าไปตอนเคลลีเกะเล่นเกมอยู่ มีหลายครั้งที่ตตซียะหายตัวไปไหนไม่รู้ นึกว่าไปคุยขนมในตู้เย็นกินเสียอีก

อาจฉวยโอกาสนั้นลอบเข้าไปในห้องนอนพ่อแม่กับห้องทำงานก็ได้ หมอนั่นทำถึงขนาดนั้นเสียหรือ

ถ้าให้ยกตัวอย่าง เวลามีนางวางทิ้งไว้บนโต๊ะ เด็กบางคนอาจขโมยเพราะอารมณ์ชั่ววูบ แต่ถ้าถึงขั้นหยิบซองที่เก็บไว้ในตู้ลิ้นชัก ขโมยชุดชั้นในและของอย่างอื่น ต้องเรียกว่าหัวขโมยขนานแท้แล้ว

มิดที่เอาไปเข้าแคมป์ก็เหมือนกัน อาจไม่ได้หลบหนีไปไหนก็ได้

เคลลีเกะรู้สึกวิงเวียนจนคลื่นไส้ เหมือนเวลาเมากลิ่นเหม็นของน้ำมันบนรถบัสน์

เขาระวังผีเท่าขนาดเดินกลับห้องยิ่งกว่าตอนลงบันได

3

ประมาณ สองสามวันหลังได้ยินบทสนทนา นั้น

แม่บอกว่า “ห้ามให้ใครมาที่บ้านสักพัก”

บอกตามตรงว่าเคลีเกะโล่งใจ เพราะไม่มีทางกล้าโพล่งใส่หน้าหัตตชียะเองว่า “ไม่อยากเล่นกับนายแล้ว” คำพูดที่ว่า “พ่อแม่ห้าม” คือข้อแก้ตัวชั้นยอด

“ทำไมให้มาไม่ได้ล่ะ”

เคลีเกะถามเหตุผลจากแม่ เพราะรู้ว่าหัตตชียะต้องถาม

“พ่อเขาเอาเอกสารสำคัญของบริษัทมาเก็บไว้ที่บ้านสักพักนะสิ ถึงคนที่มาไม่มีเจตนาร้าย แต่ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเอกสารพวกนั้น ก็จะแก้ไขอะไรไม่ได้อีก พ่อกับแม่เลยตัดสินใจว่าจะงดให้คนมาที่บ้านสักพัก”

“อืม”

“เพราะงั้นลูกไปขอโทษและบอกหัตตจังตามนี้นะ วันไหนอากาศดีไปเล่นด้วยกันที่สวนสาธารณะก็ได้เนี่ย”

“ครับ”

เคลีเกะตอบอย่างว่านอนสอนง่าย แต่แน่นอนว่าไม่คิดจะเล่นกับหัตตชียะ ไร่ไปร่วมการฝึกซ้อมของทีมฟุตบอลท้องถิ่นที่ตัวเองโตดรมมาตลอดดีกว่า ในที่สุดก็จะได้ตัดสัมพันธ์กับหมอนั้นแล้ว

ได้ผ่อนคลายความรู้สึกหลังหม่นหมองมานานสักที

ถึงเวลาจ่ายคำตอบแทน

เย็นวันนั้นเขารีบตัดกรอตัดชียะที่หน้าบ้านและบอกตามที่แม่พูด

“งั้นฉันมาเล่นที่นี่ไม่ได้แล้วหรือ” ทัดชียะยื่นเผชิญหน้ากับเคลลีเกะตรงประตู ส่งสายตาหยั่งท่าทีมาทางนี้

“อ้อ” เคลลีเกะผงกศีรษะ พยายามทำหน้าที่เสียดยสุดความสามารถ “ฉันโดนโค้ชดูว่าหัดไปซ้อมฟุตบอลซะบ้างด้วย คงเล่นกับนายไม่ค่อยได้แล้ว”

“อืม”

ทัดชียะพยักหน้า ถอยหลังสองสามก้าวกวาดตามองบ้านเคลลีเกะ คงกะว่าถ้าเห็นแม่จะทักท้วง

“ไม่มีใครอยู่หรอก”

ทัดชียะหยิบก้อนกรวดที่ตกอยู่ข้างทาง ไม่แยแสที่เคลลีเกะพูด

“นายบอกเรื่องฉันกับที่บ้านหรือเปล่า” เขาคำก่อนกรวดเล่นในมือ

“เปล่านะ” พูดเสร็จก็สายศีรษะแรง ๆ จนตัวเองยังคิดว่าเกินเหตุ หลังจ้องตาเคลลีเกะลักพัก ทัดชียะพลันขว้างก้อนกรวดขึ้นฟ้าเงาจิตตีดำพุ่งข้ามหลังคาบ้านเคลลีเกะไป ไม่ได้ยินเสียงมันตก

“เข้าใจแล้ว ถักรบกวณ ฉันจะไม่มาอีก”

“ก็ไม่ได้รบกวณหรอก...”

“รู้แล้วนะ”

ทัดชียะพูด แวตาเหมือนวันที่พบกันเป็นครั้งแรก

“ฉันจะไม่มาอีก วางใจได้” เขาหันหลังแล้วเดินจากไป

“ทัดจ้ง”

อีกฝ่ายไม่ตอบเสียงเรียก เคลลีเกะว่าจะตะโกนเรียกให้ดังกว่าเดิมอีกครั้ง แต่เปลี่ยนใจ

ตอนยกแขนทาบหน้าผาก รู้สึกได้ว่ามีเหงื่อซึมบาง ๆ

พ่อหักตอนขับรถผ่านเขตอพาร์ทเมนต์ที่ทัดชียะอาศัยอยู่

“อ้าว เหมือนจะไฟไหม้เนอะ”

เคลลีเกะหันสายตาตามเสียงพ่อ เห็นห้องเป็อนเขม่าดำปี

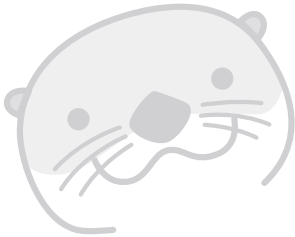
“ใหม่เยอะเลยแฮะ”

พ่อจอดรถตรงไหล่ทางแล้วลงไปดูสถานการณ์

ต้นเพลิงคงมาจากชั้นหนึ่ง กระจกแตก กรอบหน้าต่างงอนจน
ไม่เหลือเค้าเดิม เครื่องเรือนกับพุกที่รอดพ้นจากเพลิงผลาญถูกลาก
ออกมานอกห้อง กองเกลื่อนที่สวนด้านนอก หน้ากราเวียรีในนิตยสาร
ที่ปลิวออกมาสะบัดไปมาตามแรงลม ขวดพลาสติกเปล่า กล่องบุหรีเปล่า
และภาชนะของข้าวกล่องร้านสะดวกซื้อกระจายเกลื่อนบนพื้น

“จะเข้าไป ประมาณสามวันก่อนได้ยินเสียงหวอดังหลายรอบ ที่นี่เอง
สินะ”

จับปล้นคล้ายกับได้ยินเสียงหัวเราะล้อเลียนชาวบ้านของทัตซึยะ
ลอยมา

กดลองอ่าน

4

ช่วง วันหยุดฤดูร้อน ตาของเคลลีเกะล้วงลับ

สมัยเด็กเขาเคยเจอตาหลายครั้ง แต่จำไม่ค่อยได้แล้ว

บ้านเกิดของแม่ตั้งอยู่ย่านคาคุโนะดาเตะ จังหวัดอะคิตะ พ่อเคยบอกว่า “อยู่ใกล้แม่น้ำที่โตนังเรื่องทิวทัศน์ซาคุระด้วยนะ”

ตาเพิ่งอายุแค่หกสิบเจ็ดปี มีโรคหัวใจเป็นโรคประจำตัวมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว ยายยังมีชีวิตอยู่ ทว่าไม่นานมาที่นี่เริ่มมีภาวะสมองเสื่อม คนดูแลตากับยายคือป้าที่อาศัยอยู่ใกล้กัน เป็นพี่สาวของแม่ ชื่อชาวโกะสามีของป้าชาวโกะป่วยตาย ปัจจุบันเธออาศัยอยู่ตามลำพังกับลูกชายวัยยี่สิบปีชื่อซุอิจิ เท่ากับว่าเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องของเคลลีเกะ ได้ยินว่าหลังเรียนจบมัธยมปลาย ซุอิจิเอาแต่ใช้ชีวิตไร้จุดหมายและฟุ้งเงินแม่

งานศพของตาจัดขึ้นในวันอากาศร้อนกลางฤดูร้อน เนื่องจากเป็นช่วงวันหยุดฤดูร้อน เคลลีเกะจึงไปร่วมงานด้วย ได้นั่งเครื่องบินเป็นครั้งแรก ตั้งแต่เกิดมาก็คราวนั่นเอง ตาเสียชีวิตทั้งคน จะว่าเรใจอกนอกหน้าก็ไม่ได้ แต่อย่างไรก็ดีใจที่ได้ขึ้นเครื่องบิน

ไม่ได้เจอป้านานแล้ว ป้าซุบผอมลงกว่าในความทรงจำ แถมยังทำท่าเหมือนกลัวอะไรก็ไม่รู้ตลอดเวลา พุดเร็วเร็วแต่ตะกุกตะกัก นัยน์ตาลอกแล่งไม่อยู่สุข เดินกระสับกระส่ายไปมา ไม่เคยอยู่นิ่งกับที่ แม่ถามด้วยความเป็นห่วงหลายครั้งว่า “พี่โอเคหรือเปล่า ถ้ามีอะไร บอกฉัน

ได้นะ” ป้าพ่ายกหน้าหงิก ๆ ทำเอานึกถึงสัตว์ตัวเล็ก ๆ ที่เคยเห็นในร้านขายสัตว์เลี้ยง

พิธีอำลาจัดขึ้นที่สถานจัดงานศพของรัฐ เฉพาะสำหรับคนในครอบครัวจริง ๆ

ระหว่างยืนทำธุระข้างกันในห้องน้ำ พ่อกระซิบบอก

“ญาติฝั่งแม่มีน้อยเหมือนพ่อเลย”

จริงอย่างที่พ่อว่า ปีก่อนพ่อแม่พาเคลลีเกะไปงานศพของคนบ้านใกล้เคียง ตอนนั้นจัดพิธีใหญ่โตและมีคนมาร่วมงานมากมายกว่านี้เยอะ มีข้าวกล่องเสิร์ฟตอนรอฌาปนกิจ ขณะเคลลีเกะคิปปักทอดกับอาหารต้มเย็นซัดเข้าปากพลางส่ายสายตาไปรอบ ๆ พ่อคิปปักทอดของตัวเองใส่กล่องข้าวของเขา บอกว่ายกให้

“พวกหัตถ์ชียะคุงไม่ได้มาหรอก”

เคลลีเกะเป็นต้องประทับใจทุกที เพราะพ่อเดาความคิดของเคลลีเกะออกหมด ทั้งที่ปกติพ่อทำหน้าที่สบาย ๆ ไม่นานาทรทุกซักร้อน เคลลีเกะได้แต่นึกจนกว่าพ่อรู้ได้อย่างไร ที่จริงเขาเพิ่งตั้งแต่มื้อก็แล้วว่าหัตถ์ชียะกับมิจิโกะจะโผล่มาไหม

“เพราะเป็นลูกพี่ลูกน้องห่าง ๆ หรือ”

ตอนได้ยินว่าแม่กับมิจิโกะเป็น ‘ลูกพี่ลูกน้องห่าง ๆ กัน’ เคลลีเกะหาข้อมูลทันที ตายายของทั้งคู่เป็นพี่น้องกัน เรียกว่าเป็นญาติที่ห่างมาก ๆ “เรื่องนั้นก็ด้วย”

พ่อยื่นปากมามากระซิบข้างหู

“คุณมิจิโกะเป็นลูกบุญธรรมมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ได้ยินว่าตัดขาดกับพ่อแม่ของตัวเองแล้วด้วย เจ้าตัวก็เลยไม่มา จริง ๆ ก็เหมือนเป็นคนแปลกหน้าสำหรับแม่ของลูกแหละ กินกราแตงด้วยไหม”

“กินไม่ไหวแล้ว”

จิตใจปลอดโปร่งคล้ายตอนบอกหัตถ์ชียะว่าห้ามมาบ้าน อธิบายด้วยเหตุผลให้ชัดเจนไม่ได้ แต่โล่งอกที่ไม่ได้เป็นญาติกับผู้หญิงคนนั้นด้วย ไม่ใช่แค่หัตถ์ชียะคนเดียว

ถึงเวลาจ่ายค่าตอบแทน

แม้สบายใจขึ้นบ้าง แต่กังวลที่เห็นแม่อมทุกข์ นอกจากเศร้าที่ตาเสียชีวิต เหมือนแม่จะเป็นห่วงป่าด้วย

ช่วงเวลาที่ไม่ต้องเจอหน้าทัตซึยะยาวนานเพียงไม่กี่เดือน

เมื่อเข้าสู่กลางเดือนธันวาคม ทัตซึยะกับพ่อแม่ของเขามาเยี่ยมบ้าน เคลลี่เกาะตอนกลางวันของวันธรรมดา ซึ่งจัดว่าแปลก

มิจิโกะยังแวงมาประมาณเดือนละครั้งเหมือนเคย แต่ไม่ได้เจอทัตซึยะตั้งแต่ฤดูฝนหลังบอกไปว่าห้ามมาบ้าน ในเมืองเปิดแต่เพลงคริสต์มาสจนน่ารำคาญ

เคลลี่เกาะเพิ่งเคยเห็นฮิเดอากิ พ่อของทัตซึยะเป็นครั้งแรก ทัตซึยะไม่คล้ายมิจิโกะสักนิด ทว่ามีลักษณะคล้ายฮิเดอากิโดยเฉพาะดวงตา เพียงแต่แววตาของคนพ่อเย็นชายิ่งกว่าคนลูก

เคลลี่เกาะเดินขึ้นบันไดเพราะพ่อแม่สั่งให้อยู่ในห้องตัวเอง แต่ไม่มีวีแววว่าทัตซึยะจะตามมา ทำที่ต่างจากที่ผ่านมา เคลลี่เกาะแอบออกจากห้องแล้วย่องเสียบกริปลงบันได

ครอบครัวนั้นมาขอฝากทัตซึยะไว้ที่บ้านโอคุยามะเป็นเวลาหลายวัน ระหว่างช่วงหยุดฤดูหนาว

ก่อนหน้านี้เคยได้ยินว่าฮิเดอากิทำงานเป็นที่ปรึกษาด้านการบริหารจัดการ เท่าที่ฟังพวกผู้ใหญ่คุยกัน ฮิเดอากิต้องไปอยู่โอซาก้าชั่วคราวเพราะเรื่องงาน มิจิโกะจะติดสอยห้อยตามไปประมาณหนึ่งสัปดาห์ช่วงปีใหม่เพราะต้องช่วยงานเขา ถึงพาทัตซึยะไปด้วยก็ไม่มีเวลาดูแล แล้วบอกตามตรงว่าค่าเดินทางกับค่าที่พักคงบานปลายด้วย ฉะนั้นขอฝากทัตซึยะไว้ในระหว่างนั้นได้หรือไม่

กลายเป็นเรื่องเหลือเชื่อไปแล้ว

ปฏิสเรลี ปฏิสเรลี

เคลลี่เกาะกุมมือภาวนา

“ถ้าอย่างนั้นก็” ได้ยินเสียงพ่อพูด “เนอะ”

ตอนพ่อถามหาความเห็นพ้อง เคลลี่เกาะได้ยินไม่ถนัดว่าแม่ตอบอะไร

โกหกหน้า ปฏิเสธไปสิ

“ขอโทษนะคะที่รบกวนอยู่เรื่อย สักวันฉันต้องตอบแทนบุญคุณแน่
ค่ะ”

มิจิโกะพูดด้วยความโล่งอก

อะไรกันเนี่ย ไม่อยากเชื่อเลยว่าทัตซึยะจะมาใช้ชีวิตที่บ้านนี้ตั้งหนึ่ง
สัปดาห์

“คุยเรื่องสำคัญเสร็จแล้ว ลูกไปเล่นกับเค็งเงอะ” มิจิโกะบอก
เคลีเกะพลุณพลุณกลับห้องตัวเอง เสียงวิ่งขึ้นบันไดตึงตึงตึงตามมา
ทันที ทัตซึยะกระโจนเข้ามาในห้อง

“ไม่เจอกันนานนะ” ทัตซึยะหัวเราะทะเล้น

“อ้าว หัวดีดี” เคลีเกะยังไม่ลุกจากเก้าอี้ ทำหน้าเหมือนเพิ่งรู้ว่า
อีกฝ่ายมาเดี๋ยวนี้เอง

“ก็ตามนั้นแหละ ผากตัวด้วย” ทัตซึยะทำเป็นคำนับ

“ตามนั้นอะไรหรือ”

เคลีเกะเอียงคอง แต่ทัตซึยะมองทะลุทุกอย่าง เขาหัวเราะไหลลื่น
ขึ้นตยสารการ์ตูนที่เคลีเกะกางในสองมือ

หนังสือกลับหัวกลับหาง

พอครอบครัวของทัตซึยะกลับไปแล้ว เคลีเกะแอบชะงักดูจาก
ช่องระหว่างผ้า màn ฮิเดอากิเดินนำหน้า มิจิโกะกับทัตซึยะเดินตามหลัง
ฮิเดอากิเดินลากขาขวานิดหน่อย สงสัยจะได้รับบาดเจ็บ ประกอบกับ
เป็นคนตัวผอมซีโรคด้วย ภาพลักษณ์ของเขาจึงฝังแน่นในใจเคลีเกะ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในช่วงหลายวันหลังจากนั้นประทับอยู่ในความทรงจำ
ไม่เคยลืม

ทัตซึยะมาที่บ้านโอคุยามะในวันคริสต์มาสอีฟ บอกว่าพ่อกับแม่
เดินทางไปโอซาก้าแล้ว

ครอบครัวโอคุยามะฉลองคริสต์มาสอีฟที่บ้านเป็นประจำทุกปี
ไม่ถึงกับจัดงานปาร์ตี้ใหญ่โต แต่บนโต๊ะอาหารจะมีเค้ก โป๊อย่าง และอาหาร

อื่นๆ เยอะกว่าปกติ หลังนอนหลับฟุ้งๆ เข้าวันรุ่งขึ้นจะเจอของขวัญวางไว้ข้างหมอน เป็นเทศกาลที่เคลีเกะเผ่ารอให้มาถึงอย่างยิ่ง รู้สึกเห็นใจนิดหน่อยที่ปกติหัตถ์ชียะไม่ได้ของขวัญ

แม่อาจพยายามสุดฝีมือเพราะปีนี้หัตถ์ชียะอยู่ด้วยก็ได้ อาหารวันคริสต์มาสี่พุดนำอร่อยยิ่งกว่าทุกครั้ง มีกระทั่งข้าวอบผักกับเนื้อสัตว์ที่หัตถ์ชียะเคยบอกว่าชอบด้วย

“อร่อย อร่อยชะมัดเลย”

หัตถ์ชียะกินเยอะจนคนอื่นพลอยจะอิมไปด้วย

“ยังกินได้นำเอริตออร่อยเหมือนเดิมเลยนะ”

พ่อชมหัตถ์ชียะ ไม่เห็นจะต้องไปชมเลย

“ก็อาหารอร่อยเหาะเลยนี่ครับ”

หัตถ์ชียะเคี้ยวไถ่อย่างของตัวเองจนเหลือแต่กระดูกในพริบตา แถมยังรับส่วนที่พ่อเหลือไว้เพราะไม่ชอบกินไถ่ไปด้วย เขากวาดตามองอาหารบนโต๊ะรอบปากมันแผลลิบ

“ฉันกินไม่ไหวแล้ว”

พ่อฟังหลังกับแก้อี้ ลูบพุงที่ป่องออกมา

“เสียมารยาทนะ พ่อ”

“อ๊ะ โทษทีๆ ไปสูดควันเข้าปอดหน่อยดีกว่า”

พ่อพูดติดตลกก่อนเดินออกไปสูบบุหรี่ในสวน บางทีเวลาเมากลับบ้านมาและไม่มีคนอื่นอยู่ในห้องนั่งเล่นเพราะตึกแล้ว พ่อจะเปิดหน้าต่างมุขให้ลมระบายแล้วสูบบุหรี่ แต่สัญญากันแล้วว่าเวลามีคนในครอบครัวอยู่ด้วย พ่อจะออกไปสูบในสวน

หลังพ่อลุกจากแก้อี้ เคลีเกะเหลือบสังเกตท่าทีของแม่

ตั้งแต่ไปร่วมงานศพในฤดูร้อน แม่ไม่ค่อยสดใส เคลีเกะพยายามไม่สนใจเพราะรู้สึกตัวเองไม่ควรยุ่มย่ามมากนัก แต่แม่ไปหาหมอย่อยช่วงหนึ่ง หมอสั่งยานอนหลับมาให้ แม่กังวลเรื่องยายที่ป่วยเป็นโรคสมองเสื่อมแถมยังเหลือตัวคนเดียว และป้าที่ต้องคอยดูแลยายอย่างทีเคลีเกะคิดหรือเปล่า ไม่รู้รายละเอียดว่าแม่ยังกินยาอยู่ไหม หมู่นี้แม่รำเริงขึ้น

นิดหน่อยแล้วแท้ ๆ ถ้าไม่กลับมาหัดพูดเพราะต้องรับทัตซึยะมาดูแลก็ดี
หรือ

“cejing ได้เกรดห้าที่วิชา”

ทัตซึยะถามถึงผลการเรียนในสมุดพกแบบไม่มีปี่มิซลู่

“ไม่ก็วิชาหรือ”

“อะไรเล่า ไม่เห็นต้องปิดบังกันเลย ฉันได้แค่สามวิชาเอง”

“ผมก็ได้ประมาณนั้นแหละ” เคลีเกะตอบ

อันที่จริงได้เกรดห้าวิชาหลักสี่วิชากับวิชาดนตรี จำนวนเกรดห้า
เพิ่มขึ้นลดลงบ้าง ขึ้นกับว่าครูประจำชั้นปีนั้นเอ็นดูเคลีเกะไหม แต่
จะได้ประมาณนี้เกือบทุกครั้ง หากว่ากันเฉพาะตัวเลขในสมุดพก เขา
เฉือนชนะทัตซึยะนิดหน่อย ทว่าไม่รู้สึกลึนดีกับเรื่องแบบนั้น

ทัตซึยะไม่ค่อยสนใจจะเปรียบเทียบผลการเรียน แค่ชวนให้ไปเล่น
เกมด้วยกันด้วยรอยยิ้ม

เช้าวันที่ 25 ธันวาคม มีของขวัญสำหรับทัตซึยะวางไว้หน้าประตูห้องด้วย

“ว้าว ลึกกี้”

เจ้าตัวดีใจหน้าแดงก่ำ ไม่เคยเห็นเขาเป็นแบบนี้มาก่อน

“เพิ่งเคยได้ของขวัญคริสต์มาสเป็นครั้งแรกนี่ละ”

ข้างในเป็นเครื่องเกมพกพา ราคาไม่สูงนัก แต่ทัตซึยะดีใจมาก
กล่องของเคลีเกะเป็นพจนานุกรมอิเล็กทรอนิกส์ที่อยากได้มานานแล้ว

“ฉันอยากเป็น ลูทบ้านนี้ ตลอดไปเลย”

พูดเป็นเล่น

เมื่อเทียบกับทัตซึยะที่ดีใจยกใหญ่ ความรู้สึกของเคลีเกะมีแต่จะ
ดำดิ่งลงเรื่อย ๆ

เพราะอีกหลายวันหลังจากนี้ต้องมีทัตซึยะอยู่ข้าง ๆ ตลอดเวลาตั้งแต่
ตื่นนอนตอนเช้าจนเข้านอน แม้แต่ระหว่างนอนก็ด้วย

เป็นดังที่เคลีเกะคาด ทัตซึยะเล่นเกมอย่างเมามั้ทั้งวันเหมือนถูก
บางอย่างเข้าสิง อากาศดีแบบนี้ ออกไปเตะฟุตบอลกับเพื่อนตัวเองเสีย

ก็ดีแท้ ๆ สงสัยอยู่บ้านนี่คงสบายเอามาก ๆ

เคลลี่เกะเบื่อเกม อยากออกไปเล่นบ้านเพื่อน แต่นึกที่แม่เคยบอกไว้ว่า ‘เงินกับของหาย’ จึงอดทนด้วยคิดว่าไม่ควรปล่อยทัตชียะไว้คนเดียว พอแม่กลับบ้านตอนเย็น เคลลี่เกะเหนื่อยจนหมดแรง

ตั้งแต่ทัตชียะมาค้าง เคลลี่เกะกินมือเย็นกับแม่และทัตชียะด้วยกัน สามคนเสมอ พอกลับบ้านเช้าทุกวัน อาจเพราะใกล้สิ้นปีแล้วก็ได้

ระหว่างมื้ออาหาร ทัตชียะมีโอกาสเมื่อไรเป็นต้องชวนแม่คุย เช่น สมัยมัธยมปลายมีแฟนใหม่ ชอบนักร้องไอดอลคนไหน ถามกระทั่งเรื่องที่เคลลี่เกะไม่เคยถามไปเรื่อย แม่ตอบเลียงบ้าง ทว่าไม่ทำหน้าบูดบึ้งใส่ เคลลี่เกะหงุดหงิดโดยที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจเหตุผล

เคลลี่เกะกินข้าวอาบน้ำเสริจก็มานั่งดูรายการควิซโชว์

จังหวะนั้นเองที่ได้ยินเสียงจากห้องแต่งตัว

ไม่ทันได้สงสัยก็ล้มปลิ้นอวยได้ว่า ใครบางคนก้าวฉับ ๆ มาตามระเบียงทางเดิน แล้วขึ้นชั้นสองไปอย่างรวดเร็ว จะว่าไปไม่เห็นทัตชียะตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

เสียงฝีเท้าเมื่อกี้ก็เป็นของทัตชียะหรือเปล่า เคลลี่เกะก้าวเท้าตามทางเดินอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ ห้องแต่งตัวไร้เงาคน เขาเปิดประตูกระจกที่มีผ้าฉับอย่างเบามือ เห็นเงาคนในห้องอาบน้ำซึ่งมีประตูอีกบานกั้น แม่คงแช่อ่างอยู่

“ใครนะ”

เสียงดู ๆ ของแม่สะท้อนก้องห้องอาบน้ำ ปกติแม่ไม่ค่อยใช้น้ำเสียงแบบนี้

“ผมเอง” ตอบให้มีพิธีร่น้อยที่สุดเท่าที่ทำได้ “ได้ยินเสียงก็เลยมาดู”

“อ้อ เคลลี่เกะเองหรือ” เสียงแม่หายเกร็ง “ไม่มีอะไรหรอก แม่ทำผาขวดแชมพูตกนะ”

โกหกแน่ ๆ

ก่อนรู้จักกับทัตชียะ ไม่ว่าตอนตัวเองเห็นแม่ปีหรือแม่เห็นตัวเองปี เคลลี่เกะไม่เคยใส่ใจเป็นพิเศษ แค่อายนิดหน่อยเท่านั้นเอง ถึงไม่ใช่กับแม่

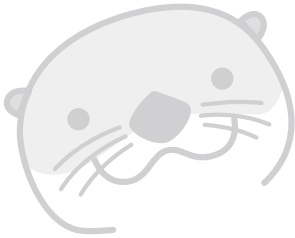
แต่เป็นหญิงวัยกลางคนคนอื่น เขาก็คงรู้สึกแบบเดียวกัน

ทว่าทศชียะไม่ใช่อย่างนั้น

แม่รู้ตัวว่าทศชียะตั้งใจมาทำอะไรตรงนี้ เขาเลยรีบหนีไปแน่ๆ ส่วนเรื่องหมอนั้นคิดจะทำอะไร หรือว่าทำลงไปแล้วนั้น มันน่าขยะแขยง จนไม่อยากนึกถึง

ชุดชั้นในที่แม่เพิ่งถอดอยู่ในตะกร้าผ้าตรงหน้า เคสึเกะรู้สึกเหมือนเห็นสิ่งที่ไม่สมควรเห็น จึงเดินกลับห้องนั่งเล่นทันที

หัวใจเต้นรัว คอแห้งผากจนแทบคอ

กดลองอ่าน